

coquetterie en berekening. Als zij niet zoo met hem had opgeslagen dien avond, zou hij Mien niet zoo hebben veronachtzaamd. Annie, geprikkeld door zijn onredelijkheid, verweet hem zijn dubbelzinnige houding. Hij liep haar na, zij had hem niet geroepen, en ondertusschen zeurde hij altijd over Mien. „Wees dan niet zoo laf; durf voor je ongelijk uitkomen. Mien zal het je er heusch niet moeilijk over maken, die is veel te goeiig.” Maar Wouter, die Annie niet verteld had, wat hem tot haar had gebracht, voelde zich den weg naar Mientje afgesneden. Zijn verliefdheid op Annie, die eerst fel was opgelaaid, aangewakkerd door de gereede beantwoording van haar kant, bleek dra een stroovuur te zijn. En hun avontuur verliep in spijtig gemok en boos gekibbel, totdat Annie op een Zondag Karel ontmoette. Karel had een motorfiets, Frans van Maaren ook, en zoo maakten ze tochten, aanvankelijk gevierden — vroolijke dagen van lustig rennen langs de wegen, naar den Deyl, naar de Kieviet, naar Leiden. Annie genoot, Wouter was vergeten.

De laatste twee keeren had ze op de plaats van samenkomst alleen Karel getroffen; ze zouden de anderen wel ergens vinden, antwoordde hij op haar vraag. Verleden week hadden ze Frans en Bella getroffen bij de Haagsche Schouw. Vandaag hadden ze hen gemist. „Zeker voor den regen thuis gebleven,” had Karel geopperd. Haar deerde de regen niet, en hij vond haar een flink kind. En in een rustig hoekje hadden ze samen gezeten en heel ernstig had hij gesproken. . . . Annie bedekte plots het gezicht met beide handen en een felle schok van overweldigend geluk sloeg door haar heen, zoodat ze kreunde.

Ze hoorde de voordeurbel gaan en wist dat het Koos was, Bertha's vriendin, die kwam eten. Neen, ze kon er niet over praten aan tafel, waar alle anderen bij waren. Maar ze wilde Mientje geruststellen over Wouter. Ze had wel gemerkt, dat het kind tobde, maar ze had er nooit verder over gedacht, egoïst, die ze was. Verbeeld je, dat zij zoo had getobd over Karel! En niets had Mien gezegd, nooit gevraagd, geen verwijt laten hooren. En een soort eerbiedig medelijden vervulde haar voor haar zusje, wier verdriet ze nu eerst recht scheen te verstaan.

Ze ging naar de keuken, om Moe te helpen en een half uur later zaten de vijf vrouwen om de eettafel, waarop de soepterrine dampte.

Het gesprek werd voornamelijk gevoerd tusschen Moe, Bertha en de gast. De twee jongste zusters zaten te soezen, elk verdiept in haar eigen gedachten, en de moeder had tweemaal te vragen, voordat het tot Mientje doordrong, dat de soepborden weggenomen en het tweede gerecht opgediend moest worden.

Annie hielp bij het verwisselen van de borden. Moe deelde de kalfslapjes uit en gaf de schaal met kool rond, toen plotseling Koos het woord rechtstreeks tot Annie richtte: „En jij bent tegenwoordig motorengel, hè?”